

Elin Hilderbrand

Eilandliefde

ISBN 978-90-225-7069-2

ISBN 978-94-0230-392-6 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Matchmaker*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company

Vertaling: Nellie Keukelaar-Van Rijsbergen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, Munich

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Elin Hilderbrand

© 2015 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen

Literair Agenschap.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dabney

Dabney kon het niet geloven. Ze knipperde twee keer, bedacht dat haar ogen niet meer die van een meisje waren, zelfs niet die van een jonge vrouw. Ze bedacht ook dat ze zich de laatste tijd niet lekker voelde. Beeldde ze zich dingen in? Zevenentwintig jaar later. Onderwerp: Hallo.

Dabney Kimball Beech, die al tweeëntwintig jaar directeur was van de Kamer van Koophandel en Toerisme op het eiland Nantucket, zat in haar kantoor op de eerste verdieping, met uitzicht op de historische, met kinderkopjes geplaveide Main Street. Het was eind april, de vrijdagochtend van Daffodil Weekend, het jaarlijkse grote voorjaarsfestival, voor Dabney het op een na belangrijkste weekend van het jaar. De weersvooruitzichten beloofden ideaal lenteweer. Het was vandaag zestien graden en zonnig, en zaterdag en zondag zou het achttien graden en zonnig worden.

Dabney had zojuist voor de vijfde keer die dag, en de vijfduizendste keer die week, de weersverwachting bekeken (het jaar ervoor was Daffodil Weekend bedorven door een onverwachte sneeuwstorm) toen er een e-mail van Clendenin Hughes in haar inbox verscheen.

Onderwerp: Hallo.

‘O mijn god,’ zei Dabney.

Dabney vloekte nooit en gebruikte de naam van God zelden ijdel (met dank aan de cayennepeper waarmee haar streng katholieke oma haar tong had bewerkt toen ze een keer ‘jeetje’ zei). Dat

ze nu vloekte, trok dan ook de aandacht van Nina Mobley, die al achttien jaar Dabneys assistente was.

‘Wat?’ vroeg Nina. ‘Wat is er?’

‘Niets,’ zei Dabney snel. Nina Mobley was Dabneys beste vriendin, maar Dabney kon haar onmogelijk vertellen dat er zojuist een e-mail van Clendenin Hughes op haar scherm was verschenen.

Dabney kauwde op een van haar parels, een gewoonte van haar als ze diep nadacht, en beet die nu bijna doormidden. Ze was zich ervan bewust dat miljoenen mensen over de hele wereld op dat moment een e-mail ontvingen, dat een flink deel van die berichten waarschijnlijk verontrustend was, en dat een kleiner maar nog altijd substantieel aantal daarvan tot ontzetting leidde. Ze vroeg zich af of er op de aardbol iemand was die zo’n verontrustend en schokkend bericht kreeg als dit.

Ze keek naar het scherm, knipperde met haar ogen, klemde de parel tussen haar tanden. De parel was korrelig en daaraan wist je dat die echt was. Hallo. Hallo? Zevenentwintig jaar lang volledige stilte en dan dit. Een e-mail op haar werk. Hallo. Toen Clen naar Thailand was vertrokken, bestond er nog geen e-mail. Hoe was hij aan haar e-mailadres gekomen? Dabney lachte. Hij was journalist en had de Pulitzerprijs gewonnen. Het was vast niet zo moeilijk om haar e-mailadres te achterhalen.

Hallo.

Dabneys vinger tikte plagend op de muis. Zou ze het bericht openen? Wat zou erin staan? Wat zou er na zevenentwintig jaar stilzwijgen in kunnen staan?

Hallo.

Dabney kon het bericht niet openen. Hoewel ze nooit rookte en zelden sterkedrank dronk, had ze nu behoefte aan een sigaret en een glas bourbon. Het enige wat nog schokkender zou zijn geweest dan dit, was een e-mail van haar moeder.

Haar moeder was overleden.

Hallo.

Dabney had het gevoel dat er een elektrische schok door haar heen ging.

Nina zat bij haar eigen computer op haar gouden kruisje te zuigen, een slechte gewoonte die als een virus de afstand van ruim een meter tussen hun bureaus had overbrugd.

‘Dabney, wat is er nou?’ vroeg Nina.

Dabney liet de parels uit haar mond vallen. Ze smakten tegen haar borst alsof ze van lood waren. Ze voelde zich al weken niet lekker, misschien al wel een maand, en nu was haar lichaam helemaal van slag. Het e-mailbericht van Clendenin Hughes.

Dabney glimlachte geforceerd naar Nina. ‘Het wordt dit weekend fantastisch weer!’ zei ze. ‘We krijgen gegarandeerd zon.’

‘Dat mag ook wel na vorig jaar,’ zei Nina.

‘Ik ga aan de overkant een milkshake halen. Zal ik voor jou ook iets meebrengen?’

Nina fronste haar wenkbrauwen. ‘Milkshake?’ Ze wierp een blik op de wandkalender, die ze elk jaar van Nantucket Auto Body kregen. Is het alweer die tijd van de maand?’

Dabney wilde dat ze minder voorspelbaar was, maar voorspelbaarheid was nu eenmaal haar handelsmerk. Ze haalde één keer per maand een milkshake, de dag voordat ze ongesteld moest worden, en dat was pas over tien dagen.

‘Ik heb er vandaag gewoon zin in,’ zei Dabney. ‘Wil jij ook iets?’

‘Nee, dank je,’ zei Nina. Ze keek nog eens aandachtig naar Dabney. ‘Gaat het wel?’

Dabney slikte. ‘Ja hoor,’ zei ze.

Buiten hing er een feeststemming. Na vier koude, vreselijke maanden was het voorjaar geworden op Nantucket. In Main Street krioelde het van mensen in gele kleding. Dabney zag de Levinsons (stel 28), die ze tien jaar geleden aan elkaar had voorgesteld. Larry was weduwnaar en had een tweeling, van wie er een aan Yale en een aan Stanford studeerde. Marguerite was directrice

van een prestigieuze meisjeskostschool en was nooit getrouwd geweest. Larry droeg een gele kasjmieren trui en een felgroene corduroybroek en Marguerite had een gele popeline blazer aan. Ze hield de riem vast van hun golden retriever, oom Frank. Dabney was dol op honden, vooral op oom Frank, en Larry en Marguerite waren een van 'haar' stellen, een koppel dat getrouwd was doordat zij hen aan elkaar had voorgesteld. Dabney wist dat ze een praatje met hen moest gaan maken. Ze moest oom Frank onder zijn bek wrijven tot hij er gek van werd. Maar dat kon ze nu niet opbrengen. Ze stak de straat over naar de Nantucket Pharmacy, maar ging niet naar binnen. Ze liep verder door Main Street, over het parkeerterrein bij de A&P-supermarkt, naar Straight Wharf. Aan het eind van Straight Wharf keek ze naar de haven. Ze zag Jack Copper die aan het werk was op zijn vissersboot, die je kon huren. Over een paar weken zou de zomer in zijn volle glorie losbarsten. Jack zwaaide. Dabney zwaaide uiteraard terug. Ze kende iedereen op dit eiland, maar er was niemand die ze kon vertellen van het e-mailbericht. Daar moest Dabney in haar eentje mee worstelen.

Hallo.

Dabney zag de veerboot, die diep in het water lag, bij Brand Point de bocht om gaan. Het komende uur zou het kantoor van de Kamer van Koophandel en Toerisme overspoeld worden door bezoekers en Dabney had Nina helemaal in haar eentje achtergelaten. Bovendien was ze het kantoor uit gelopen zonder zich af te melden in het register, wat de enige eis was die Vaughan Oglethorpe, voorzitter van de raad van bestuur van de Kamer van Koophandel en Toerisme, stelde. Dabney moest terug naar kantoor om het werk te doen dat ze de afgelopen twee decennia perfect had uitgevoerd.

Onderwerp: Hallo.

Drie uur later opende ze het bericht. Dat was ze niet van plan geweest, maar de drang om het toch te doen werd zo sterk dat het

lichamelijk pijn deed. Dabney had last van haar rug en onderbuik. De wetenschap dat dit e-mailbericht bestond, verscheurde haar inwendig.

Lieve Dabney,

Ik wil je laten weten dat ik op weg ben naar Nantucket en daar voor onbepaalde tijd zal blijven. Zo'n half jaar terug heb ik een ernstig verlies geleden en ik ben nu langzaam aan het opkrabbelen. Bovendien is dit het regenseizoen en mijn enthousiasme om over dit deel van de wereld te schrijven is afgenomen. Ik heb mijn ontslag ingediend bij *The Times*. Ik heb die functie op het kantoor in Singapore nooit gekregen. Een paar jaar geleden was het me bijna gelukt, maar – zoals altijd – heb ik de verkeerde persoon kwaad gemaakt door mijn mening te geven. Singapore zal altijd een droom blijven (diepe zucht). Het lijkt me het best als ik naar huis kom.

Ik heb je eis van toen om nooit meer contact met je op te nemen gerespecteerd. Er is ruim een kwart eeuw verstreken, Cupi. Ik hoop dat 'nooit' een einddatum heeft en dat je me deze e-mail zult vergeven. Ik wil niet op het eiland opduiken zonder je vooraf te waarschuwen en ik wilde ook niet dat je het nieuws van een ander zou horen. Ik ga op het huis van Trevor en Anna Jones passen, aan Polpis Road 436, en zal in hun gastenverblijf wonen.

Ik ben bang dat ik te veel en tegelijkertijd niet genoeg zeg. Ten eerste spijt het me ontzettend hoe het is gelopen. Het had niet zo hoeven gaan, maar lang geleden heb ik het geïnterpreteerd als een onmogelijke situatie: ik kon niet blijven en jij kon niet weg. Er is geen dag – werkelijk, Cupi, nog geen uur – voorbijgegaan dat ik niet aan je heb gedacht. Toen ik wegging, heb ik een deel van je meegenomen en dat deel heb ik al die jaren gekoesterd.

Ik ben niet meer dezelfde als toen, zowel lichamelijk, geestelijk als emotioneel. Toch zal ik uiteraard altijd dezelfde zijn.

Ik wil je heel graag zien, al besef ik dat dit bijna te veel is om op te hopen.

Ik stuur dit tijdens mijn overstap op de luchthaven van Los Angeles. Als alles volgens plan gaat, kom ik morgenochtend aan op Nantucket.

Polpis Road 436, gastenverblijf in de achtertuin.
Voor altijd de jouwe, Clen.

Dabney las het bericht opnieuw, om er zeker van te zijn dat haar versufte brein het snapte.

Morgenochtend.

Stel 1: Phil en Ginger (meisjesnaam O'Brien) Bruschelli, negentwintig jaar getrouwd

Ginger: Het zou arrogant geweest zijn om mezelf Dabneys beste vriendin te noemen, want zelfs in 1981, in het eerste jaar, was Dabney het populairste meisje van de hele middelbare school. Bij populair denk je misschien dat ze blond haar had of cheerleader was, of dat ze in een groot huis in Centre Street woonde. Dat beeld klopt niet. Ze had dik, steil, bruin haar dat in een bobkapsel was geknipt en ze had altijd een haarband in. Ze had grote bruine ogen, een paar sproeten en als ze glimlachte was het alsof de zon doorbrak. Ze was ongeveer 1 meter 60 en was schattig en tener, maar daar liep ze nooit mee te koop. Ze droeg gebreide kabeltruien en Schotse rokken of een afgedragen Levi's-spijkerbroek en een oversized mannenoverhemd. Ze had dat overhemd in vier kleuren: wit, blauw, roze en perzikkleurig. Ze droeg altijd colleschoenen, een parelketting en pareloorbellen. Zo was Dabney.

Dabney Kimball was het populairste meisje op school omdat ze oprecht aardig was tegen iedereen. Ze was vriendelijk tegen Jeffrey Jackson, die een wijnvlek in zijn gezicht had. Ze was vriende-

lijk tegen Henry Granger, die in het tweede jaar brogues ging dragen en met een aktetas rondliep. Ze liet iedereen meedoen aan festiviteiten als de parade tijdens het Homecoming-weekend en de kerstmarkt. Ze was enig kind en opgevoed door haar vader, politie-inspecteur Kimball. Haar moeder was... Tja, niemand wist precies wat er met haar moeder was gebeurd. Er deden verschillende verhalen de ronde. Zo gaat dat met geruchten. Wat we allemaal zeker wisten, was dat Dabney geen moeder meer had, waardoor we nog meer van haar hielden.

Dabney was slimmer dan alle andere leerlingen op de Nantucket High School, met uitzondering van Clendenin Hughes, die volgens onze docent Engels, meneer Kane, een genie was zoals je die maar eens in de honderd jaar zag. Dabney was waarschijnlijk een genie zoals je die eens in de negenennegentig jaar zag.

In het eerste jaar waren Dabney en ik groentjes in de jaarboekcommissie. De commissie bestond voornamelijk uit ouderejaarsleerlingen. Er zaten eigenlijk alleen maar ouderejaarsleerlingen in, behalve wij tweeën. Dabney vond dat eerstejaarsleerlingen, ondanks hun lage status, net zo goed vertegenwoordigd moesten worden als de andere drie leerjaren en was ervan overtuigd dat niemand ons zou vragen en dat we dus zelf onze hulp moesten aanbieden. Die winter trokken Dabney en ik veel met elkaar op. Elke dinsdag- en donderdagmiddag na schooltijd hadden we jaarboekvergadering en na afloop gingen we bij het jongensbasketbalteam van de school kijken.

Ik was smoorverliefd op Phil Bruschelli. Phil zat in het tweede jaar en als hij voor onze school moest uitkomen zat hij meestal op de reservebank. Als het team met meer dan twintig punten voorstond, mocht Phil een paar minuten meespelen. Toen dat op een keer gebeurde, greep ik van opwinding Dabneys arm vast.

Ik zal de blik op haar gezicht nooit vergeten. Die zou ik nu omschrijven als geamuseerde herkenning. 'Je vindt hem leuk. Je vindt Phil leuk,' zei ze.

'Welnee,' zei ik, want ook al waren Dabney en ik min of meer

beste vriendinnen, dat ik verliefd was op Phil was een geheim dat ik met niemand wilde delen.

‘Jawel,’ zei ze. ‘Ik zie het. Je bent helemaal... roze.’

‘Natuurlijk ben ik roze,’ zei ik. ‘Het is hier bloedheet en ik ben Iers.’

‘Niet je gezicht, mallerd,’ zei Dabney. ‘Je, eh... je aura is roze.’

‘Mijn aura?’ zei ik. ‘Roze?’

Na de wedstrijd stond Dabney erop dat ik met haar in de gang zou wachten bij de kleedkamer van de jongens. Ze zei dat haar vader haar kwam ophalen.

‘Waarom ga je niet lopen?’ vroeg ik. Dabney woonde vlak bij school.

‘Blijf alsjeblieft met me wachten,’ zei Dabney. Daarna schoof ze mijn haar van mijn schouders en zette het kraagje van mijn Izod-poloshirt omhoog. Ze stond zo dicht bij me dat ik haar sproeten kon tellen.

‘Hoe komt het dat je geen vriendje hebt?’ vroeg ik. ‘Je bent zo mooi en iedereen vindt je aardig.’

‘Ik heb wel een vriendje,’ zei ze. ‘Alleen weet hij het nog niet.’

Ik wilde haar vragen wie ze bedoelde, maar op dat moment kwam Phil Bruschelli met zijn 1 meter 90 de kleedkamer uit. Zijn donkere haar was nog nat van het douchen en hij droeg een donkerbruin jack met schapenvacht. Ik viel bijna flauw, zo knap was hij.

Dabney stapte op hem af. ‘Hoi, Phil.’

Phil bleef staan. ‘Hoi, Dabney.’

Dabney zei: ‘Leuk dat je vandaag even mocht meespelen. In het schoolteam. Je zult wel blij zijn.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ja, zal wel. De coach zegt dat ik mezelf moet bewijzen. Tot volgend jaar moet wachten.’

Dabney trok me naar zich toe. ‘Je kent Ginger toch wel, Phil? Ginger O’Brien? We zitten allebei in de jaarboekcommissie.’

Phil glimlachte naar me. Mijn zicht werd wazig. Ik wankelde. Lach dan, dacht ik. Lach terug! Maar ik had het gevoel dat ik in plaats daarvan zou gaan huilen.

‘Je doet toch vrijwilligerswerk in de kerk? Je bent toch misdienaar?’ vroeg Phil.

Ik voelde vlammen van schaamte aan mijn wangen likken. Inderdaad roze. Ik knikte en maakte een tjirpend geluid als een mus. Wie wilde er nu herkend worden als misdienaar? Maar goed, ik was misdienaar, al sinds mijn tiende. Het was niet echt een geheim.

‘Van mijn moeder moet ik één keer per maand mee naar de kerk en dan zie ik je,’ zei Phil.

‘Het verbaast me niets dat Ginger je is opgevallen,’ zei Dabney. ‘Ze is betoverend.’ Daarna sloeg Dabney een arm om mijn nek en drukte een kus op mijn gloeiende wang. ‘Ik moet gaan! Mijn vader is er!’

Ze rende de deur uit naar het parkeerterrein aan de achterkant, maar haar vader stond er niet. Inspecteur Kimball reed in een politiewagen en die zou ik heus wel gezien hebben. Er stonden geen auto’s te wachten. Dabney liep naar huis, liet me aan mijn lot over terwijl ik haar steun juist zo hard nodig had. Ik besloot dat ik haar dat nooit zou vergeven.

Maar toen Phil vroeg of ik van basketbal hield en ik ja zei, vroeg hij of ik bij zijn volgende wedstrijd van het schoolteam wilde komen kijken, de volgende middag. Ik zei dat ik dat best wilde doen. Hij zei dat hij bij die wedstrijd veel langer in het veld zou staan en ik zei: ‘Oké, geweldig.’ En hij zei: ‘Tot morgen dan. Niet vergeten!’ Ik had het gevoel dat er een zwerm vogels in mijn borst was neergestreken.

Phil en ik zijn inmiddels negenentwintig jaar getrouwd en we hebben vier prachtige zonen. De jongste speelt ijshockey, is aanvaller en komt uit voor de Villanova-universiteit.

Inderdaad roze.

Zoals gewoonlijk verliet Dabney de Kamer om half vijf. Alle voorbereidingen voor Daffodil Weekend waren getroffen. Dabney zou dat – gelukkig – zelfs in haar slaap hebben gekund, want

haar middag werd in beslag genomen door het herlezen van en nadenken over Clens e-mail.

Zo'n half jaar terug heb ik een ernstig verlies geleden en ik ben nu langzaam aan het oprabbelen.

Wat voor verlies, vroeg Dabney zich af. Was er een goede vriend van hem overleden, een geliefde? Tien jaar geleden was Dabneys vader aan een hartaanval overleden en haar dierbare chocoladebruine labrador, Henry, was vlak voor kerst op de leeftijd van zeventien jaar gestorven. Maar die verliezen vielen in een andere categorie dan het verlies van Clendenin.

Er is geen dag – werkelijk, Cupi, nog geen uur – voorbijgegaan dat ik niet aan je heb gedacht.

Ze zou liegen als ze zei dat ze niet ook aan hem had gedacht. Haar grote liefde, haar volmaakte maatje, de Ware. De vader van haar kind. Het had haar veel verdriet gedaan het contact te verbreken. Maar jaren later werd Dabney getroffen door de wijsheid en volwassenheid van dat besluit.

De enige manier waarop ik kan overleven is door volledig met je te breken. Respecteer mijn wensen alsjeblieft en laat mij en dit kind met rust. Clendenin Tabor Hughes, neem alsjeblieft nooit meer contact met me op.

Wat was hij kwaad geweest. Hij had Dabney midden in de nacht gebeld en over de statische telefoonlijn met tijdvertraging hadden ze voor het eerst in hun relatie tegen elkaar geschreeuwd. Vaak hadden ze door elkaar heen gepraat tot Clen het gesprek had beëindigd met de woorden: 'We maken allemaal keuzes,' waarna hij de hoorn erop had gegooid. Maar hij had haar wel haar zin gegeven. Hij had geen contact meer met haar gezocht.

Een onmogelijke situatie: ik kon niet blijven en jij kon niet weg.

Daar kwam het in feite op neer.

Toch had Dabney verwacht dat Clendenin naar het ziekenhuis zou komen toen ze bevallen was. Ze had gedacht dat hij opeens achter in de kerk zou staan op de middag dat ze met Box zou